

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJE

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Dvorana Pavla VI.

Srijeda, 25. siječnja 2023.

[Multimedia]

Strast za evangelizacijom: vjernikov apostolski žar. 3. Isus – učitelj navještaja

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Prošle smo srijede razmišljali o Isusu kao *uzoru naviještanja*, o njegovom pastirskom srcu koje je uvijek usmjereno prema drugima. Danas ga gledamo kao *učitelja navještaja*. Neka nas u tome vodi zgoda u kojoj On propovijeda u sinagogi svog sela, Nazareta. Isus čita odlomak iz proroka Izaije (usp. 61, 1-2), a zatim sve iznenađuje vrlo kratkom „propovijedi“, od jedne jedine rečenice, od samo jedne rečenice. On kaže: „Danas se ispunilo ovo Pismo što vam još odzvanja u ušima“ (Lk 4, 21). To je bila Isusova propovijed: „Danas se ispunilo ovo Pismo što vam još odzvanja u ušima“. To znači da je za Isusa u tom prorokovu tekst sadržana bît onoga što On želi reći o sebi. Svaki put, dakle, kad govorimo o Isusu, trebamo ponoviti taj njegov prvi navještaj. Pogledajmo dakle od čega se sastoji taj prvi navještaj. Možemo prepoznati pet bitnih elemenata.

Prvi element je *radost*. Isus naviješta: „*Duh Gospodnji na meni je; [...] On me posla blagovjesnikom biti siromasima*“ (r. 18), to jest nositeljem radosne vijesti, blagovijesti. Radosna vijest: ne može se govoriti o Isusu bez radosti, jer vjera je zadivljujuća priča o ljubavi koju treba dijeliti s drugima. Kad svjedočimo Isusa u životu, kad činimo nešto za druge u njegovo ime, između redaka se može pročitati da smo primili tako lijep dar da nijedna riječ nije dovoljna da to izrazi. Naprotiv, kad nema radosti, Evanđelje ne prolazi, zato što je ono – kao što sama riječ kaže – *blagovijest*, navještaj radosti. Tužan kršćanin može govoriti o lijepim stvarima, ali sve je uzalud

ako navještaj koji prenosi ne odiše radošću. Jedan mislilac reče: „žalostan kršćanin je tuga i jad od kršćanina“: ne zaboravite to.

Dolazimo tako do drugog vida, a to je *oslobođenje*. Isus kaže da je poslan „proglasiti sužnjima oslobođenje“ (*isto*). To znači da onaj tko naviješta Boga ne može provoditi prozelitizam, ne može vršiti pritisak na druge, nego im sve činiti lakšim i podnošljivijim: ne nametati terete, nego ih od njih oslobađati; donositi mir, a ne osjećaje krivnje. Nasljedovanje Isusa, zasigurno, uključuje askezu, žrtve. Uostalom, ako to zahtijeva sve ono što je lijepo, koliko će to više zahtijevati odlučujuća stvarnost života! Ipak, svaki onaj koji svjedoči Krista pokazuje ljepotu cilja, više nego tegobnost putovanja. Sigurno nam se dogodilo da smo nekome pričali o lijepom putovanju na kojem smo bili. Pričali smo, na primjer, o ljepoti mjesta, o tome što smo vidjeli i doživjeli, a ne o tome koliko nam je vremena trebalo da do tamo dođemo i o redovima u zračnoj luci, to ne! Tako svaki navještaj dostojan Otkupitelja mora komunicirati oslobođenje. Poput Isusova. Danas vlada radost, zato što sam došao donijeti oslobođenje.

Treći je vid *svjetlo*. Isus kaže da je došao donijeti „vid slijepima“ (*isto*). Upada u oči činjenica da u čitavoj Bibliji, prije Krista, nigdje ne nalazimo ozdravljenje slijepca. Bio je to, naime, obećani znak Mesijina dolaska. No, ovdje nije riječ samo o vidu kao tjelesnom osjetilu, nego o svjetlu koje pomaže gledati život novim očima. Ima jedan „izlazak na svjetlo“, ponovno rađanje koje se događa tek s Isusom. Ako bolje razmislimo, tako je započeo kršćanski život za nas: krštenjem, koje se u davna vremena nazivalo upravo „prosvjetljenje“. A kakvo nam to svjetlo daruje Isus? Donosi nam *svjetlo sinovstva*: On je ljubljani Očev Sin, vječno živ, a zajedno s njim i mi smo djeca Božja koju Bog ljubi vječnom ljubavlju, unatoč našim pogreškama i nedostacima. Tada život više nije slijepo napredovanje prema ništavilu, to ne, nije stvar sudbine ili sreće. Nije plod slučajnosti ili nešto čime ravnaju zvijezde, ne ovisi čak ni o zdravlju i financijama, nego o ljubavi Oca koji se brine za nas, svoju ljubljenu djecu. Kako je lijepo s drugima dijeliti to svjetlo! Jeste li razmišljali o tome da život svakoga od nas – moj život, tvoj život, naš život – je čin ljubavi? Da je to poziv na ljubav? To je predivno! Ali često to zaboravljamo, kad navale teškoće, kad smo obasuti lošim vijestima, pa i – i to je baš ružno – pred svjetovnošću, svjetovnim načinom života.

Četvrti pak vid navještaja je *ozdravljenje*. Isus kaže da je došao „na slobodu pustiti potlačene“ (*isto*). Potlačen je onaj koji se osjeća pritisnutim nečim što mu se događa u životu: bolestima, umorima, teretima na srcu, osjećajima krivnje, pogreškama, porocima, grijesima... Pritisnuti time: pomislimo na primjer na osjećaje krivnje. Koliki su od nas zbog toga trpjeli? Pomislimo na osjećaj krivnje ovoga ili onog pojedinca... Tišti nas, nadasve, upravo ono zlo koje nijedan ljudski lijek ili sredstvo ne može izliječiti, a to je grijeh. I ako nekoga muči osjećaj krivnje zbog onoga što je učinio i zbog toga se osjeća loše... Ali dobra je vijest da s Isusom to drevno zlo, grijeh, koje se čini nepobjedivim, nema više posljednju riječ. Ja mogu sagriješiti zato što sam slab. Svaki od nas to može, ali to nema posljednju riječ. Posljednja je riječ Isusova pružena ruka koji ti daje ustati iz grijeha. Oče, kad to čini? Jednom? Ne. Dvaput? Ne. Triput? Ne. Uvijek. Svaki put kad se loše osjećaš, Gospodin uvijek ima pruženu ruku. Samo se moraš za nju uhvatiti i dati da te nosi. Dobra

je vijest da s Isusom to drevno zlo nema više posljednju riječ: posljednju riječ ima Isusova pružena ruka koja te nosi naprijed. Isus nas od grijeha ozdravlja *uvijek*. Koliko moram platiti za to ozdravljenje? Ništa. Ozdravlja nas uvijek *i besplatno*. On poziva sve „izmorene i opterećene“ – kaže se u Evanđelju – poziva ih da dođu k njemu (usp. *Mt* 11, 28). Pratiti, dakle, nekoga do susreta s Isusom znači odvesti ga liječniku za srce, koji pridiže klonule. To znači reći mu: „Brate, sestro, nemam odgovore na tolike tvoje probleme, ali Isus te poznaje i voli, on te može ozdraviti i unijeti vedrinu u tvoje srce“. Svakom onom koji nosi terete treba milovanje u pogledu njegove prošlosti. Koliko put čujemo: „Trebam ozdravljenje od moje prošlosti... trebam milovanje u pogledu te prošlosti koja me tako teško pritišće...“. Treba mu oprostjenje. Onaj tko vjeruje u Isusa, ima upravo to za dati drugima: snagu Božjeg oprostjenja, koje oslobađa dušu od svih krivica. Braćo, sestre, ne zaboravite: Bog zaboravlja sve. Kako to? Dà, zaboravlja sve naše grijehе, ne sjeća ih se. Bog oprašta sve, zato što zaboravlja naše grijehе. Treba se samo približiti Gospodinu i On nam sve oprašta. Sjetite se onog iz Evanđelja, onog koji je počeo govoriti: „Gospodine, sagriješio sam!“ Onog sina... A otac mu stavlja ruku na usta: „Ma dobro, ništa za to...“. Ne da mu ni da završi... I to je lijepo. Isus nas čeka da nam oprost, da nas ozdravi. Koliko put? Dvaput? Ne. Uvijek. „Ali, oče, ja uvijek činim iste stvari...“. I on će činiti uvijek iste stvari: oprostiti ti, zagrliti te. Nemojmo, molim vas, u to sumnjati. Tako se ljubi Gospodina. Onaj tko nosi terete i treba milovanje u pogledu prošlosti, treba oprostjenje, mora znati da Isus to čini. To je ono što daje Isus: oslobađa dušu svake krivice. U Bibliji se govori o godini u kojoj se oslobađalo tereta dugova: jubileju, godini milosti. Kao da je to posljednja točka navještaja.

Isus, naime, kaže da je došao „proglasiti godinu milosti Gospodnje“ (*Lk* 4, 19). Nije to bio planirani jubilej, poput onih koje mi slavimo danas, kad je sve unaprijed isplanirano i razmišlja se što treba činiti, a što ne... Ne. S Kristom milost koja život čini novim uvijek iznova dolazi i zadivljuje. Krist je jubilej svakoga dana, svakoga časa, koji ti se približava, da te pomiluje, da ti oprost. A Isusov navještaj mora uvijek donositi *zadivljenost milosti*. Tu zadivljenost... „Pa ne mogu vjerovati, meni je oprošteno!“ Tako je velik naš Bog! Jer nismo mi ti koji čine velike stvari, nego je milost Gospodnja ta koja, također po nama, čini nepredvidljive stvari. I to su Božja iznenađenja. Bogu nema premca kad je riječ o iznenađenjima. Uvijek nas iznenađuje, uvijek nas čeka. Mi dolazimo, a On nas čeka. Uvijek. Evanđelje je popraćeno osjećajem divljenja i novosti koje ima ime: Isus.

On nam pomaže naviještati ga onako kako On to želi, prenoseći *radost, oslobođenje, svjetlo, ozdravljenje i divljenje*. Tako se drugima približava Isusa.

I za kraj, taj *radosni navještaj*, kaže se u Evanđelju, upućen je „siromasima“ (r. 18). Često ih zaboravljamo, no oni su primatelji koje Isus izričito spominje, jer su Božji miljenici. Sjetimo ih se i imajmo na pameti sljedeće: svaki od nas, da bi primio Gospodina, mora biti „siromah u duši“. To je ono siromaštvo koje te tjera da kažeš: „Gospodine, trebam oprostjenje, trebam pomoć, trebam snagu“. Siromaštvo koje nam je svima zajedničko: postati siromašni u srcu. Riječ je o tome da se nadvlada svaku umišljenost da smo sami sebi dovoljni kako bismo shvatili da je nama samima potrebna milost, da uvijek imamo potrebu za njim. Da me netko pita: oče, koji je najkraći put da bi

se susrelo Isusa?, odgovorio bih: Budi potrebit. Učini se potrebitim milosti, potrebitim oproštenja, potrebitim radosti. I On će ti se približiti.

U sklopu pozdrava talijanskim vjernicima

[...] Neka iz naših misli i molitava ne izostane mučenička Ukrajina, koja je tako silno napačena. Jutros sam imao sastanak s vođama raznih vjeroispovijedi koje su u Ukrajini – svi ujedinjeni – i pripovijedali su mi o boli tog naroda. Nikada ne zaboravimo, svaki dan, moliti za konačni mir u Ukrajini.

Apel Svetog Oca

Preksutra, 27. siječnja obilježava se *Međunarodni dan sjećanja na žrtve holokausta*. Sjećanje na taj pokolj milijuna osoba, pripadnika židovske i drugih vjera ne smije se niti zaboraviti niti nijekati. Ne može biti stalnog zalaganja oko zajedničkog izgrađivanja bratstva ako se prije toga ne iščupa korijenje mržnje i nasilja koji su potaknuli užas holokausta
